

[Fogh Rasmussen]

ligvis positive over for, og vi ønsker en hurtig udvalgsbehandling.

Må jeg dernæst om de to andre forslag, der vedrører byfornyelse og boligforbedring, sige, at boligministeren jo ved fremsættelsen af disse forslag lagde op til en bred debat i folketingets boligudvalg, og det er der også brug for.

De halvandet år, der er gået, siden byfornylesloven blev vedtaget første gang, har dokumenteret, at det var en mangelfuld lov. Boligministeren har af forskellige grunde alligevel valgt at fremsætte byfornylesloven uændret. Vi må imidlertid fastslå, at en uændret vedtagelse af forslaget ikke vil løse, men tværtimod skabe problemer både for byggebranchen og for de beboere i byfornylesområderne, som bliver berørt af loven. Derfor er der på afgørende punkter behov for ændringer i det foreliggende forslag. Venstre vil under den bebudede brede debat i folketingets boligudvalg især interessere sig for følgende seks punkter:

For det første ønsker vi reglerne om beboerindflydelse strammet op. I lyset af de kedelige erfaringer fra ikke mindst Københavns kommune må vi sikre, at både ejere og lejere får en reel indflydelse på byfornylesplanernes indhold og udformning.

For det andet må vi nøjere overveje finansieringsmodellen. Rentesikringsordningen er en meget dyr finansieringsform. Jeg synes, at vi i langt højere grad skulle interessere os for, hvordan vi får flere private midler gjort interesseret i boligmodernisering, hvordan vi får flere til at gå ind i byfornyelse på privat basis.

For det tredje skal indehavere af ejerboliger, der skal moderniseres, kunne opnå en offentlig støtte, som gør det økonomisk overkommeligt at gennemføre en påbudt modernisering. Vi frygter, at bl.a. lavindkomstfamilier ellers kan blive tvunget til at afhænde deres boliger.

For det fjerde skal erhvervsvirksomheder i byfornylesområderne have bedre muligheder for genhusning og økonomisk støtte. Vi ønsker levende bykvarterer med plads til småerhverv og ikke sovebykvarterer.

For det femte må der sættes ind for at undgå en opsamling af et nyt fremtidigt behov for byfornyelse og boligmodernisering. Derfor må der være bedre muligheder for en

løbende god vedligeholdelse af de ældre ejer- og lejerboliger.

Og endelig for det sjette skal der sikres en smidig overgang mellem den eksisterende saneringslov og byfornylesloven, sådan at aktiviteten i saneringsområderne ikke sættes fuldstændig i stå, indtil en ny byfornyleslov er kørt administrativt ind.

Disse punkter pegede venstre på, allerede da folketinget første gang behandlede byfornylesloven i 1979. I den forstand er der ikke noget nyt i den. Allerede dengang sagde vi, at venstre er tilhænger af at forbedre og modernisere de ældre boliger i stedet for bare at rive dem ned og bygge nyt. Det, vi var imod, var boligministerens specielle model; det var boligministerens utilfredsstillende lov om byfornyelse og boligmodernisering. Nu forstod jeg, at hr. Svend Andersen delte boligministerens opfattelse, at tiden ikke var til at rippe op i gamle sår. Hr. Svend Andersen gik oven i købet så vidt som til at ønske, at arrene kunne fjernes.

Jeg stiller mig lidt uforstående over for, at hr. Svend Andersen så alligevel benytter anledningen til at drysse salt i dette åbne socialdemokratiske sår, for jeg går ganske bestemt ud fra, at når hr. Svend Andersen udtaler, at beboerne i saneringsområderne i de forløbne 1½ år har savnet de trygge forhold og den beboerindflydelse, som er indeholdt i byfornylesloven, så har hr. Svend Andersen særligt i tankerne sine socialdemokratiske kolleger i Københavns kommune, som jo specielt har gjort sig bemærket ved at gennemføre en meget hårdhændet saneringspolitik hen over hovedet på de beboere, der var berørte af den. Jeg går ud fra, at det var med speciel tanke på netop det forhold, at hr. Svend Andersen trak spørgsmålet om de manglende trygge forhold for beboerne frem.

Jeg deler heller ikke hr. Svend Andersens opfattelse af, at udsættelsen af loven om byfornyelse har medført et fald i beskæftigelsen inden for byggebranchen. Det er en kendsgerning, at selv om byfornylesloven var blevet stadfæstet umiddelbart efter dens vedtagelse her i folketinget, ville det næppe have givet én eneste ekstra arbejdsplads i byggebranchen, alene af den grund at den procedure, der skal igangsættes, fra byfornylesloven er vedtaget, og til den første byfornylesplan kan føres ud i livet, er så omstændelig og så langsommelig, at der vil gå en rum